

deník alchymistky

KRÁLOVSKÉ TURNÉ

DENÍK ALCHYMIŠTKY

KRÁLOVSKÉ TURNÉ

Amy Alward

TALPRESS

Copyright © 2016 by Amy Alward Ltd.

Translation © 2017 by Ondřej Duha

Cover © 2017 by Jana Šouflová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-671-4 (pdf)

Pro Loftyho – jeden den, každý den

KAPITOLA JEDNA

www.DivokyHonTeorie.com/fora
RODINAKEMI

Vítejte ve fóru Divoký hon – teorie, které je domovem všech diskusí o Divokém honu na internetu. Pravidla jsou prostá: žádné anonymní příspěvky, žádné odhalování osobních údajů a žádné neověřené odkazy. Rozhodnutí moderátora jsou konečná. Děkujeme – moderátorů DHT.

****POZNÁMKA PRO VŠECHNY NOVÉ ČLENY:** Toto subfórum je vyhrazeno diskusi o rodině KEMI a její historii související s Divokým honem. Veškeré příspěvky týkající se ZOROASTER CORP, PATELOVÝCH, CRUICKSHANKOVÝCH a MENZOAOVÝCH nebo jakýchkoliv jiných alchymistů z Novy budou přesunuty do patřičných subfór. Respektujte všechny členy fóra a ŠŤASTNÝ HON.**

63341 čtenářů, 740 online

7506 příspěvků, 51 od poslední návštěvy

[PŘÍPNUTÝ PŘÍSPĚVEK] **AlchymieDoToHo21 se ptá:** Jaký je největší úspěch rodiny KEMI? Prosím o podpoření historickými důkazy.

563 odpovědí

[Nejnovější] **Spiklenec2561 říká:** Chápu tvoje argumenty, ale stále si myslím, že bychom neměli zcela vyloučit Cleo Kemiovou. Její deník se sice ztratil, ale primární zdroje u té doby potvrzují, že dosáhla velkých úspěchů v inovaci lektvarů.

[PŘIPNUTÝ PŘÍSPĚVEK] **ObycejnyLovecRelikvii se ptá:** Získala Sam Kemiová královskou zakázku? Za jejím přátelstvím s princeznou by mohlo být něco víc...

398 odpovědí

[Nejnovější] **SkretiPrach3 říká:** Ať Sam pomáhá královské rodině, nebo ne, nemáte pocit, že by princezna už měla být vdaná? Veškeré sympatie, které jsem k ní cítil po posledním Divokém honu, se vypaňují celou dobu, co z vlastní vůle udržuje zemi v nebezpečí.

[NOVÝ PŘÍSPĚVEK] **PosedlyKemi88 říká:** Sam Kemiová se objeví v 8.00 v *Dobré ráno, Kingstowne* spolu s princeznou Evelyn a Zai-nem Asterem. Nepocháste!

[NOVÝ PŘÍSPĚVEK] **ObycejnyLovecRelikvii říká:** PRŮLOMOVÁ ZPRÁVA: Zdroj v Zambi tvrdí, že Emilia Thothová uprchla z cely, kde čekala na proces. [Moderátoři, klidně to smažte, pokud to sem nepatří.]

KAPITOLA DVĚ

Samantha

„Připravená?“ Princezna Evelyn mi stiskne ruku a vede mě ven z maskérny do studia. Scéna má podobu útulného obývacího pokoje: dvě světle růžové sametové pohovky jsou postavené šikmo k sobě, před nimi stojí nízký kávový stůl z mahagonu a na podlaze je roztažený jemně tkaný orientální koberec. Nebýt přehlídky kamer namířených na pohovky a jasných reflektorů, připadala bych si jako pozvaná k někomu na čaj. K někomu hodně bohatému.

Evelyn vymění moji dlaň za ruku moderátorky, která nás přijde přivítat. Utřu si zpotené dlaně do bavlněných šatů. Lituji, že jsem si nemohla vzít džíny.

Heřmánek a valeriánský čaj – uklidňující lektvar, který uvolní nervy, posílí sebevědomí a zbaví úzkosti.

Mé druhé přání? Abych teď mohla utéct domů a vzít si trochu lektvaru na uklidnění, ale na to je už moc pozdě.

Moderátorka se obrátí ke mně a já bych přísahala, že se její oči po blízkém setkání s princeznou proměnily v hvězdy. Vypadá omámeně, když na mě zaostří, ale možná to jsem já, kdo nevidí zřetelně – nemůžu uvěřit, že se opravdu

setkávám s lidmi, na které se dívám každý všední den, kam až moje paměť sahá. Jejich ranní vysílání se stalo součástí mého denního programu, stejně uklidňující jako hrnek čaje a miska lupínků s medem a ořechy. Až na to, že teď budou dělat rozhovor *se mnou*. No, se mnou, princeznou Evelyn a Zainem. Představuju si, jak se moje rodina mačká okolo kuchyňského stolu a všichni natahují krky, aby co nejlíp viděli na televizi. Připadám si jako ve snu.

„Tak ráda vás konečně poznávám, Sam!“ říká moderátorka. Takhle zblízka má ty nejnadýchanější blond vlasy a nejbělejší zuby, jaké jsem kdy viděla.

„Díky, že jste mě pozvala, paní Carterová,“ odpovím a ze všech sil se snažím zklidnit roztřesené prsty.

„Říkejte mi Annie! Jak se cítíte? Jste nervózní?“

„Možná trochu...“, připustím, ale přeruší mě její kolega Mike Evans. Mou první reakcí je překvapení: ve skutečnosti je o hodně menší, než vypadá na obrazovce. Převyšuji ho o hlavu a krk.

„Nervózní? Tahle dívka, která čelila nepřátelům naší země a vyšla z toho jako vítěz?“ Poplácá mě po rameni. „Nemožné.“

Někdo za námi zavolá „třicet vteřin“ a nastane zmatek, jak všichni spěcháme na své místo. Jsem vmáčknutá na pohovce mezi Evelyn a Zainem a moderátoři zaujmou místo naproti nám.

„Nezapomeň,“ nakloní se ke mně Evelyn a pošeptá mi, „soustřeď se na moderátory, ne na kamery. Tohle je prostě normální rozhovor. Chovej se přirozeně. A překřiž nohy u kotníků, ne u kolen.“ Narovná nohy, a než se naděju,

slyším: „Tři... dva...“ a Mike se obrátí k nejbližší kameře a pustí se do představování.

„Princezna Evelyn letos zaplnila titulní strany, když vážně onemocněla, a tím podnítila vyhlášení prvního Divokého honu v Nově po více než padesáti letech. Po napínavém a často nebezpečném pátrání po léčbě Hon vyhrála mladá Samantha Kemiová, učedník alchymie odsud z Kingstow-nu. Ty dvě nás dnes navštívily spolu se Zainem Asterem, jenž se svým otcem Zolem Asterem, výkonným ředitelem ZoroAster Corp, skončil jako druhý. Začnu u vás, Vaše Výsosti – jak se teď cítíte?“

„S radostí vám odpovím, že o sto procent lépe, díky mojí kamarádce Sam,“ řekne princezna Evelyn a kývne mým směrem. Sedí s přirozenou ladností na pohovce, hlavu vysoko zvednutou. Při pohledu na ni narovná páteř, abych se nehrbila. Ucítím mravenčení ve svalech na zádech a ramenou. Většinu dne se skláním nad laboratorními miskami nebo nad notebookem, nenaparuji se před televizními kamerami.

Zatímco si Evelyn dál povídá s oběma moderátory, těkám pohledem po studiu. Reflektory namířené na pohovky jsou tak jasné, že nevidím za kamery bez toho, že bych přimhouřila oči. Je mi ale jasné, že šklebit se v přímém přenosu na celostátním kanálu není nejlepší způsob, jak se prezentovat. Pokusím se o neutrální výraz.

Ucítím slabý, ale vytrvalý tlak na palci u nohy a zamračím se – ale pak zachytím pohled Annie Carterové. Tázavě na mě hledí, jako by ode mě něco čekala.

Zabrděný mozek se mi rozběhne na plné obrátky. *Otázka!* Na něco se mě zeptala... ale nemůžu si vybavit na co. Proč

jsem nedávala pozor? *Dobrá práce, Sam, ztrapníš se v celostátní televizi.*

„Líp jí jde míchání lektvarů než odpovídání na otázky,“ utrousí Zain a odpoutá tak pozornost ode mě. Získám tím čas vykutat otázku z podvědomí. *Tak co, Sam, co uděláte s vyhranými penězi?*

„No páni!“ řeknu a zasměju se. Nenávidím, jak nuceně to zní, ale všichni se na mě povzbudivě usmívají. Zhluboka se nadechnu. „Hodně peněz šlo do rodinného podniku, Obchodu s lektvary Kemiových, a část jsme dali stranou na moje a sestřino vzdělání a rodičům na důchod...“

Mike se zasměje. „To je všechno tak vážné! No tak, určitě jste si koupila něco čistě pro zábavu.“ Nakloní se ke mně, jako bychom byli spiklenci a já se mu chystala prozradit tajemství, které uslyší miliony lidí.

Zamračím se, jak se snažím vzpomenout si na něco rozmařilého, co jsem udělala se svými penězi. Bohužel, nijak rozmařilá nejsem. Kdyby bylo po mém, utratila bych všechny ty peníze za knihy. „No, chystám se koupit si skandálně drahé šaty na ples –“

„Ne jen tak nějaký ples,“ přeruší mě Evelyn. „Sam se mnou pojede na Královské turné, a to zahrnuje i výroční Lavillský ples v Pays – největší party roku!“

„To zní úžasně!“ zavrká Annie. „Takže počítám, že vy tři zůstanete přátelé, až utichne všechen ten hluk okolo Divokého honu?“

„Samozřejmě, vždycky budeme přátelé,“ řekne Zain. „Zkušenosti jako Divoký hon vás změní. Nemůžete něčím takovým projít, aniž byste z toho nevyšli mnohem silnější.“

Položí ruku na moji a já cítím, jak se mi do tváře nahrnula krev.

„Myslím, že vy dva jste víc než jenom přátelé,“ poznamená Mike s přehnaným mrknutím.

Nedokážu si představit, jaký odstín rudé mám teď v obličeji. Nejspíš vypadám jako červená řepa.

„Vypadá to, že kromě peněz jste získala novou lásku a princeznu jako nejlepší kamarádku,“ řekne Annie a zasměje se. „Co dalšího vám Hon přinesl, Sam?“

Na okamžik se zamyslím. V hlavě se mi vynoří jedna odpověď, ale nevím, jestli bych ji měla vyslovit. Ale kdy jindy se mi naskytne taková příležitost? Zavrtím se na pohovce a promluvím dřív, než si to stačím rozmyslet.

„No, Annie, získala jsem velký respekt k obyčejným lidem, přesvědčila jsem se, jak skvělí mohou být. Protože jsem vyrůstala bez magie, vždycky jsem si myslela, že obyčejní toho ve srovnání s Talentovanými nemohou tolik dokázat, ale už si to nemyslím. Například moje prababička. Neměla jsem tušení, že jako první žena vystoupala na horu Hallah, dokud jsem tam neviděla její fotografii.“

„To je pozoruhodné,“ řekne Annie a nakrčí obočí. Je Talentovaná – dokáže využívat magii –, ale nezdá se, že by ji moje poznámka urazila. „Doma vám o tom nevyprávěli?“

Pokrčím rameny. „Taky to nevěděli. Přestože prababička bývala největší alchymistka své doby, hodně o jejím životě zůstává tajemstvím.“

„Ale není tajemství, že ona svůj Divoký hon prohrála, vidíte?“ řekne Mike s poťouchlým úsměvem.

Krátce přikývnu a nechám pusku na zámek. O téhle části

rodinné historie mluvím nerada a okamžitě zalituju, že jsem mu na tu poznámku nahrála.

Mike pokračuje: „No, od doby, co tehdejší Hon vyhrál Zoro Aster, byl ale největším alchymistou on, ne?“

Znovu cítím, jak mě pálí obličej, ale tentokrát to není studem. „Můj otec říká, že vytvořila nejsilnější elixír, jaký kdy kdo namíchal! Kdyby neztratila svůj deník, svět by vypadal úplně jinak.“

„Jsem si *jistý*, že máte pravdu,“ řekne Mike, aniž se pokusí skrýt skepsi v hlase. „Zaine, nebylo to vítězství v Honu nad Kemiovými, co vaší rodině umožnilo založit ZoroAster Corp?“

Evelyn se do toho vloží, diplomatická jako vždy. „Z rivalů jsou přátelé – úžasné, co všechno se může změnit v průběhu několika generací!“

Nad kamerou zabliká jasné červené světlo a ušetří mě dalšího výbuchu, kterého bych později litovala. Upozorňuje moderátory na blížící se komerční přestávku.

Pochopitelně se obrátí na princeznu, aby uzavřeli tuhle část pořadu. Ve svých světle žlutých šatech a s dokonalými blondatými kudrnami s konečky zlatě zbarvenými osobním kouzlem je přitažlivá jako magnet. Je to nový styl a média z něj šílí. „Těšíte se na Královské turné, princezno?“ zeptá se Mike.

„Nemůžu se dočkat. A se dvěma nejlepšími přáteli po boku... Nic víc bych si nemohla přát.“

„Tak vám přeje šťastnou cestu,“ vloží se do toho Annie. „A hodně štěstí při hledání skutečné lásky.“

„A teď předáváme slovo Heleně, která pro vás má dnešní předpověď počasí a dopravní informace...“

KAPITOLA TŘI

Samantha

Fakticky se to právě stalo?“ řeknu a hlasitě zasténám.

” Z kulis obývacího pokoje nás odvedou do čekárny, které říkají zelená místnost. Ještě jsem tam nebyla, protože jsem přišla pozdě a hnali mě rovnou do maskérny. Dokonce ani můj nejlepší pokus o oční linky není pro celostátní kanál dost dobrý.

Teď, když jsme bezpečně uvelebení v té místnosti (která k mému zklamání ani není zelená), přitáhne mě Zain k sobě a políbí. „Byla jsi skvělá,“ řekne.

„Ne, to nebyla.“

„Hele, hlavně, že jsi vůbec přišla! Když jsi tady v sedm ještě nebyla, myslel jsem si, že v tom budeme bez tebe,“ řekne, obličej stále kousek od mého. Pak se svalí na jasně červenou pohovku a stáhne mě k sobě.

„Zaspala jsem. Včera večer jsme měli v krámě napilno,“ řeknu a pokrčím rameny. „Někdo přišel s tím, že potřebuje nutně na ráno nějaký lektvar, a dědeček a já jsme na tom dělali celou noc.“

„Jsi v pořádku, Sam?“ zeptá se Evelyn a mávnutím ruky pošle pryč svoji asistentku. Ta za sebou zavře dveře a nechá nás o samotě.

„Myslím, že jsem právě vynesla na světlo kus staré rodinné historie Kemiových, jenom abych ji nechala znova vy-máchat v bahně. Na fórech se z toho *zcvoknou*.“

Evelyn se zamračí. „Nemyslím, že to bylo *tak* zlé...“

Tón jejího hlasu mě nijak neuklidní. „Příště mi připomeň, že už nemám chodit do živého vysílání,“ řeknu. Žaludek se mi nepříjemně svírá a nemůžu zahnat utkvělou myšlenku, že jsem právě prozradila velké rodinné tajemství Kemiových. Je to stejný pocit, jako když si uvědomím, že jsem zapoměla udělat důležitý úkol pro dědečka, a až přijdu domů, čeká mě kázání. Jakmile to půjde, budu si muset pustit ten rozhovor ze záznamu. Pokud to dokážu bez toho, abych se při tom propadla studem.

„No, s tím si nemusíš dělat starosti, protože to bylo tvoje poslední veřejné vystoupení k Divokému honu!“ Evelyn si plácne se mnou a pak se Zainem. Od konce Honu jsme prošli smrští tiskovek, rozhovorů a fotografování. Nebylo by to asi tak zlé, kdyby se o něj zajímala jenom Nova, ale zdálo se, že ten příběh uchvátil představivost celého světa, nejen naší země. Tohle není život, na jaký jsem zvyklá. Tolika otázkám jsem musela dřív čelit, jenom když se mě moje kamarádka Anita vyptávala na kluky. Přesněji řečeno na Zaina. Jsem ráda, že jsou letní prázdniny. Doufám, že než se za měsíc vrátím do školy, všechno se uklidní a já budu moct dál žít svým normálním, nudným životem.

„Prosím, pověz mi, že jsi připravená na turné, Sam!“

Evelyn stojí zády ke dveřím. Vidím, že někdo přehodil přes jediné zrcadlo v místnosti sako. Princezna se na sebe nemůže podívat do zrcadla od chvíle, kdy si nedopatřením vzala elixír lásky a zamilovala se do svého odrazu, čímž vyvolala Divoký hon.

„No...“

„Sam!“ vyhrkne se zoufalstvím v hlase.

„A co, zbývá ještě týden! Kromě toho, měla jsem spoustu práce.... My jsme měli spoustu práce,“ opravím se chvatně a pohlédnu po očku na Zaina. Protočí oči, ale postřehnu, jak mu v koutcích úst cuká úsměv: nezlobí se na mě, že jsem ho do toho zatáhla. Zvedne můj batoh a podá mi ho. Sáhnu dovnitř, vyndám velkou mapu a rozložím si ji na klíně. „Udělal jsem průzkum a zúžila jsem místa výskytu silnějšího květu žluté archy na lokalitu kousek od Kingstownu. Zatímco se budeš připravovat na svoje princeznovské povinnosti, Zain a já se vypravíme tu přísadu najít.“

„A ta by měla pomoci?“ zeptá se.

„Nepochybně,“ řekne Zain. „Samin výzkum ukazuje, že je to nejlepší přísada jak z oblasti syntetik, tak přírodních látek, která zvýší účinnost receptu.“

Vrhnou na Evelyn ostrý pohled. „Jak dlouho teď vydrží jedna dávka?“

Odvrátí se ode mě a polkne. „Minulou noc jsem se probudila a musela jsem vstát a vzít si další.“

„Uprostřed noci?“ podívám se na Zaina, který rychle počítá na prstech. Já ale dělám tyhle výpočty v jednom kuse pro dědečkovy zákazníky v krámě. „Takže jsme teď na necelých osmačtyřiceti hodinách na dávku.“ Vstanu a vezmu

Evelyn za ruce. Zjistím, že se jí třesou. „Jen klid, namícháme to silnější.“

Doufám, že to, co říkám, je pravda. Lektvar, který se snažíme připravit, je stejně jedinečný jako osoba, pro kterou ho děláme – tak mimořádný, že ještě ani nemá jméno –, a nazvat ho obtížným je slabé slovo. Princezna Evelyn, které proudí v žilách královská krev, je mimořádně mocná Talentovaná – tak mocná, že ani nepotřebuje předmět, jako třeba hůlku nebo rukavice, kterými by svou magii ovládala. Používání magie je pro ni stejně přirozené jako dýchání. Avšak poté co dosáhla osmnácti let, zesílila její magie natolik, že hrozí, že se jí vymkne z rukou. Náš lektvar princezně pomáhá udržet ji na uzdě, ale tradičním řešením je sňatek, aby se o svou magii mohla podělit se svým partnerem. Podle novanských zákonů, které se mohou jevit jako zastaralé, si musí najít manžela – a rychle.

Přikývne. „Vím, že to dokážete.“ Zvedne ruce z mých a podívá se na jemný náramek z růžového zlata na svém zápěstí. „Teď se musím vrátit do Paláce...“

Zain zvedne obočí. „Opravdu? Myslel jsem, že zůstaneš ve městě déle.“ Obrátí se ke mně, aby mi to vysvětlil. „Normálně je to tak, že když už Evelyn jednou pustí ven z Paláce, musejí ji zpátky odvléct. Palác nebo vězení – správně, Evie?“

Mdle se usměje. „Palác nebo vězení, přesně tak. Nechci mít jednu ze svých *epizod*, když jsem tady dole. A kromě toho...“ Její hlas se vytratí a po tvářích se jí rozlije ruměnc.

Je neobvyklé vidět Evelyn jinak než zcela vyrovnanou. „Do toho, Evie, ven s tím,“ pobídnu ji.

„Nevrátili snad do tvého pokoje zrcadla, že ne?“ řekne

Zain. Plesknu ho přes paži, když se posadím, a Evelyn ho probodne pohledem.

„Moc vtipné. No, když to musíte vědět... Někoho jsem potkala. Nebo bych měla říct, že jsem ho už znala dřív, ale pak jsem ho uviděla v jiném světle.“ Když to říká, její ruměncem ještě potemní.

„To je super, Evie! Známe ho?“ zeptám se. Nepotrám si moc na drby, ale i pouhý náznak toho, že se princezna zamilovala, je příliš vzrušující, než abych se o něj nezajímala.

„Tak problém je vyřešený, můžeš si ho vzít!“ řekne Zain. „Au!“ Sjede mě pohledem, když ho znovu plesknu přes paži. „Co je? Jestli našla někoho, kdo se jí líbí, v čem je problém? Lepší než si vzít nějakého pitomého prince bůhví odkud.“

„*Libit se* není totéž jako *milovat*. Nemusí si někoho vzít jenom proto, že se jí zamlouvá. Co když se ukáže, že je to trouba?“

Evelyn se zasměje. „Díky, Sam, moje věrná ochránkyně. Ale Zain má tak trochu pravdu. Kdyby byl vhodný, nejspíš bych si ho vzala. Ale bohužel je obyčejný.“

„Aha,“ povzdechne si se Zainem současně.

„Takže to bude nějaký pitomec s královskou krví,“ řekne princezna posmutněle.

Zavrtím hlavou. „Ne, to není správné. Musí existovat způsob, jak ten prehistorický zákon změnit.“ Odmlčím se, pak sáhnu do kabelky a vyndám svůj alchymistický deník. „Mám takovou teorii.“

„Pokračuj,“ pobídne mě Evelyn, oči doširoka otevřené.

„Je to výstřel naslepo a svatba je tak jednoduché řešení, že si nemyslím, že se kdy kdo snažil najít jinou alternativu,

ale musí být způsob, jak odvést tu nadbytečnou sílu a trvale ji uložit. Jako nějakou magickou baterii.“

„Myslíš, že to opravdu dokážeš?“

Pokrčím rameny. „Snad. Chci to zkusit.“

„Ach, děkuju, děkuju, děkuju!“ Než se stačím pohnout, pevně mě obejmě a přitiskne k sobě. „Jsi hvězda. A teď už opravdu musím. Uvidíme se zítra?“

„Jasně,“ řekne vedle mě Zain.

„Ahoj,“ řeknu já. Ještě jednou mě obejmě, přidá dva letmé polibky na tváře a s elektrickým zapraskáním se rozplyne ve vůni růžového parfému. Ještě jsem si na ten trik nezvykla. Její zmizení mi připomene, jak moc se ode mě princezna liší. Jsem obyčejná a ona patří mezi ty nejmocnější Talentované.

Obrátím se zpátky k Zainovi a teď, když jsme tam sami, se neubráním úsměvu. Nedívá se na mě. Zírá na displej svého tabletu – ale jak se soustředí, kouše se do rtu, a to se mi na něm moc líbí. Obvykle rozježené černé vlasy zkontrol kvůli televizi, ale jenom trochu.

Drsný pŕvab – tak to popsala moje maminka poté, co se poprvé zúčastnil rodinné večeře Kemiových.

Z přitroublého civění mě vytrhne jeho hluboký hlas.

„Máš pravdu, Sam.“

„Jako vždycky,“ řeknu a pousměju se. „Ale v čem tentokrát?“

Otočí tablet ke mně. Jakmile uvidím stránku otevřenou na displeji, zasténám. Zvednu ruku, abych ji zakryla. „Jenom ne fórum Divoký hon – teorie! Copak jsem ti neřekla, abys ho přestal sledovat?“

Na *svém* notebooku jsem tu stránku zablokovala, abych na ni nemohla. Po vítězství v Divokém honu lidé na internetu nedokázali přestat mluvit o mé rodině, pitvali každý náš krok a já se od toho skoro nedokázala odtrhnout. Byla jsem závislá, neustále jsem stránku obnovovala a četla jsem nové příspěvky a odpovědi, jakmile se objevily.

Jednou jsem uprostřed noci zavolala Zainovi v slzách kvůli něčemu, čím tam někdo urazil mého otce (není jeho vina, že alchymistické geny Kemiů přeskočily jeho generaci!), a to bylo poslední stéblo. S fóry jsem nadobro skončila. Byla jsem na sebe pyšná, že jsem se tam nepodívala už skoro dva týdny, a teď jsem se trochu rozzlobila na Zaina, že moji fórovou abstinenci porušil.

Pravdou je, že mi nahánělo strach, jak divoké některé z těch teorií byly – ale ještě víc mě děsilo, jak moc se blížily pravdě.

Třeba ten příspěvek o královské zakázce. Nacházel se hned na začátku fóra, takže jsem ho nemohla přehlédnout. Princeznin lektvar měl být přísně utajený, dokonce i uvnitř Paláce. Jak na to mohl někdo přijít? Dráždily mě taky věci, které psali o Zainovi a o mně. Nový vztah je náročný sám o sobě, i když vás nesledují tisíce anonymních přezdívek.

„Tohle tě ale bude zajímat.“

Povzdechnu si a vezmu si tablet z jeho natažených rukou.

[NOVÝ PŘÍSPĚVEK] **LovecRelikvii říká:** Viděl jste někdo Samino vystoupení v GMK? Co její zmínka o „nejsilnějším elixíru“, který měla namíchat Cleo Kemiová? Co by to mohlo být?

64 odpovědi

„Šedesát čtyři odpovědí?“ zalapám po dechu. „Je to přece jenom... deset, možná patnáct minut, co skončil přímý přenos?“

„Mohlo tě napadnout, že se to stane.“ Natáhne ruku, aby si vzal tablet zpátky, ale já vstanu a ucouvnu, aby na něj nedosáhl. Rozkliknu stránku s odpověďmi a přelétnu pohledem tu spoustu teorií o tom, co by ten mocný lektvar mé prababičky mohl být zač. Lidé posedlí Honem tyhle věci *milují*.

Permanentní mutace, napsal jeden. *Musí to tak být*. Skoro se nahlas rozesměju. *Mutace* je nejslavnější alchymistický elixír – mění obyčejné kovy ve zlato – a sama podle sebe soudím, že je docela snadný. Musela jsem dokázat, že ho umím, ještě dřív, než mě dědeček vůbec pustil do laboratoře. Háček spočívá ve slově *permanentní*. Mutaci je velmi lehké odhalit a vydrží nejvýš pár hodin. Pochybuju, že moje prababička přišla na to, jak ji změnit v trvalou, jinak bychom byli všichni nepředstavitelně bohatí – nebo zamčení v nějaké novanské cele.

Ostatní teorie jsou ještě šílenější. Lektvar umožňující obyčejným vládnout magií? Zbožné přání. Učíci zvířata mluvit? No, tahle možnost pocházela od někoho s přezdívkou *MilujuKotata3000*, takže to možná nebylo zas takové překvapení.

Jedna teorie se opakuje jako nejoblíbenější, a když ji uvidím poprvé, kousnu se do rtu tak silně, div mi nevytryskne krev. Něco mě uhodí do ruky, tablet mi z ní vylétne a skončí

v Zainových nastavených dlaních. Promnu si hřbet ruky a zamračím se. „Tys na mě použil magii?“

„Nic jiného mi nezbývalo, Sam. Báł jsem se, že si prokousneš díru do rtu.“

Nemám sílu se hádat, což je u mě nezvyklé. Opřu se o zeď a hlavou se mi honí milion možností.

„Co je? Co se stalo? Omlouvám se, že jsem ti ukázal to pitomé fórum...“

„Aqua vitae,“ řeknu.

Aqua vitae. Živá voda. Elixír, který dokáže vyléčit všechny nemoci a zmrzačení. Původ, přísady a recept neznámý. Alchymistická legenda a sen hlupáků – jako kámen mudrců.

„To je jejich nejoblíbenější teorie. Je stejně vyloučená jako všechny ostatní, ale pokud by se to mělo nějakému alchymistovi povést... mohla to být moje prababička.“

Zainovi spadne čelist. „No páni,“ řekne, když se vzpa-
matuje. „Opravdu si to myslíš?“

Přikývnu.

Můžu udělat jen jedno. Musím se co nejrychleji vrátit do krámu.

Potřebuju, aby mi dědeček odpověděl na pár otázek.

KAPITOLA ČTYŘI

Samantha

Vyjdeme ze zelené místnosti a projdeme několika posuvnými dveřmi, které chrání scénu před hlukem. Před studiem se tísní dav turistů milujících selfie, kteří chtějí zachytit svůj obličej na pozadí kulis pořadu a zajistit si tak svých patnáct vteřin slávy.

Mineme obrovský plakát propagující velkou přehlídku uzavírající princeznino Královské turné, která se bude konat v centru Kingstownu. *SPATŘETE JAKO PRVNÍ PRINCEZNU A JEJÍHO SNOUBENCE*, stojí na billboardu. *Kdo to bude?* píše se pod titulkem. Když to uvidím, sevře se mi žaludek.

Zain zřejmě myslí na totéž. „Neměla bys jí dávat falešné naděje na trvalé vyřešení jejího problému,“ řekne a proplete své prsty s mými. Skoro běžím, jak spěchám, abych byla zpátky v krámě, ale pak si vzpomenu, jak málo času na něho dneska mám, a zpomalím.

„Cože, ty nevěříš, že to zvládnu?“

„Vím, že na to máš.“ Když to řekne, pevně mi stiskne ruku. „Myslím, že kdybys měla několik měsíců a neomeze-

né zdroje, rozhodně bys to dokázala. Ale právě teď Evie porušuje novanský zákon tím, že ještě není vdaná. Máš čas jen do konce Královského turné, abys našla řešení. Možná. A to v případě, že se nám bude stále dařit namíchat *naš* lektvar tak, aby účinkoval.“ Na okamžik se odmlčí. „Myslíš, že přírodní květ žluté archy bude fungovat? Syntetická verze neměla žádný efekt.“

Nakrčím nos. „Aby taky měla.“

Jemně mě dlobne do ramene. „Hele, jsme na stejné straně, pamatuješ?“

„No jo,“ řeknu s teatrálním povzdechem.

Má pravdu, jsme teď ve stejném týmu. Evelyn nedůvěřovala doktorům v Paláci a svěřila se do našich rukou. Pořád si pamatuju, jak jsem se jí ptala proč. „Protože měli celá léta na to, aby pro mě našli řešení. Teď žádám vás, abyste to zkusili. Ty jsi vyhrála Divoký hon! Zachránila jsi mě,“ řekla. „Jestli to někdo dokáže, tak vy dva.“

Proti tomu jsem nenašla žádný argument. Navíc, když princezna chce, umí být velice neodbytná. Jak jsem mohla odmítnout tak významnou zakázku? Připadala jsem si jako Kemiová za starých časů. Musela jsem o tom povědět dědečkovi – koneckonců jsem stále učedník a on je mistr alchymista – ale přísahám, že se mu po tváři mihl úsměv. A on si své emoce nechává pro sebe.

Ukáže se, že Zain a já jsme docela dobrý tým. Společně se nám podařilo vymyslet recept, který docela fungoval – po týdnech neustálého míchání a testování. Ale princeznina moc byla každým dnem silnější a nestabilnější, a to znamenalo nacházet stále účinnější přísady do lektvaru. Jedna

z těch přísad – květ archy – byla vzácná a musela se vmíchat *těsně před* podáním lektvaru. Naštěstí Evelyn vymyslela, že pozve mě a Zaina na Královské turné, čímž nám umožnila hledat přísady a míchat lektvar, aniž by to někoho překvapilo.

„No, tak to je fajn. A je tu ještě něco, na co jsem se tě chtěl zeptat.“ Zain se zastaví uprostřed chodníku a uhne stranou, aby mohlo projít několik lidí. Srdce mi buší tak silně, až bych přísahala, že ho slyším. „Prokážeš mi tu čest a doprovodíš mě na Lavillský ples?“

Dám si pár vteřin času a pak se usměju od ucha k uchu. „Jasně, ty moulo. Myslela jsem ale, že tam jít nechceš? Že je to jenom nesmyslný večírek královské rodiny a že se musíš soustředit na studium, tak co by ses obtěžoval...“

Zain se ušklíbne. „Máš až moc dobrou paměť, drahá. Kromě toho... teď mám důvod tam jít. Chci tě vidět v plesové róbě.“

Otřesu se. „Moc si od toho neslibuj! Třeba si pod ni vezmu džíny.“

„Evelyn dohlédne na to, abys to neudělala.“

„Máš asi pravdu.“

„Kromě toho potřebuješ formální doprovod, víš?“ dodá Zain a zamrká na mě.

„No, díky, že mě nenecháš ve štychu,“ řeknu a ušklíbnu se. „Vlastně budu trvat na tom, abys byl celý ples po mém boku.“

„Cože, Sam, která čelila nepřítelům naší země a nebezpečným tvorům a zachránila svět, se bojí trochy tance?“ napodobí Zain projev moderátora Mikea.

Zasměju se. „Věř mi, společnost nafoukaných, mimořád-

ně bohatých, šíleně Talentovaných členů okruhu princezny Evelyn mi nahání mnohem větší strach než hejno krvežízivých upírů.“

„Nebo rozzuřený sněžný muž.“

„Nebo škrtící výhonky eluviánského břechťanu.“ Mimoděk se otřesu. „Dobře, možná *stejný* strach jako eluviánský břechťan. Takže máme skutečné rande?“ dodám rychle.

Zasměje se. „Ne. *Tohle* je doprovod na ples. Skutečné rande budeme mít někdy jindy.“

„Někdy jindy,“ zopakují. Tenhle vtíp si opakujeme od své noci v horách, kdy mě poprvé pozval do kina – na typické, normální rande. Zatím se nám to nepodařilo uskutečnit.

Hlavní ulice se plynule plní ranními chodci a trhovci mají plné ruce práce s vykládáním zboží ve stáncích, které ji lemují. Cestou se rozhlížím kolem po vystavených draho-kamech a amuletech, bezcenných, ale hezkých magických tretekách prodávaných po pár korunách. Mineme stánek s obrovskou plotnou a do nosu mě udeří vůně chutného pouličního jídla. Ráno jsem zhltnula pár topinek, ale rozhodně by mi neuškodila třeba kobliha.

Zatahání za paži mě odvede od sladkých dobrot a odbočíme do vedlejší uličky. Miluju boční ulice Kingstownu s křivými kamennými domy opírajícími se jeden o druhý tak těsně, že dolů nepouštětji skoro žádné světlo. Královská cesta plynule stoupá k hradu, takže všechny vedlejší uličky vedou ke schodištím, jež slouží jako zkratky dolů z kopce. Ulice Kemi, kde se nachází Obchod s lektvary Kemiových, je pod jedním z těch schodišť, v tradiční alchymistické čtvrti. Celá ulice od Divokého honu trochu prokoukla, hlavně

díky přílivu turistů, kteří chtějí vidět náš dům. Já se ale spíš těším, až zájem o Divoký hon opadne a já se zase budu moct projít svojí ulicí, aniž bych se bála, že mě někdo vyfotí. Nahrbím se a snažím se být nenápadná. S mojí – a Zainovou – výškou to není tak snadné. Není možné stát vedle něho a neupoutat pozornost.

Elixír pro neviditelný plášť – směs chameleoní kůže a růžové vody, přeceděná přes roucho toulavého ducha (roucho ducha žijícího na jednom místě není dost jemné). Silně vetřete do kůže, abyste byli v davu méně nápadní.

„A sakra,“ řekne Zain a zastaví se.

„Co je?“

Nemusí mi však nic vysvětlovat. Vidím to sama. Před naším domem je moře reportérů – někteří provázení kameramany – a dav lidí mnohem větší než před zpravodajským studiem.

Pevně sevřu Zainovu ruku. Pokročí přede mě, aby mě zakryl svým tělem. Ocením to gesto, přestože je asi marné.

Dávám tomu tři... dvě...

Pak si nás všimnou. „Sam! Sam! Co říkáte na zprávy, že jeden z vašich předků skrýval před světem aqua vitae?“

„Máte pořád ve svém archivu recept?“

„Myslíte na všechny životy, které mohla vaše rodina zachránit?“

„No tak,“ řekne Zain spíš sám pro sebe. Potřebuje sebe-důvěru, aby nám dokázal prokrestit cestu davem.

Řízené střely s pachem skunka pruhovaného – smíchej jen čtyři kapky koncentrované skunčí šňávy se smolou, aby byly hodně lepkavé. Vmžiku bych ten dav rozehnala.

To je reakce mého těla na stres: hned si vybavím vhodný lektvar. Teď mi to ale nepomůže.

Spatřím mezeru v davu a postrčím Zaina dopředu. „Teď!“ řeknu.

Někdo křičí i na něho: „Zaine! Jestli mají recept na aqua vitae, nebude to konec ZA? Jaké to je, spát s nepřítelem?“

Zain zrychlí. Prorazí nám cestu ke dveřím a ty se otevřou, jakmile staneme na rohožce. Tatínek vtáhne dovnitř Zaina, pak mě, zabouchne za námi dveře a opře se o ně.

Promluví jako první.

„Sam... co jsi to udělala?“

KAPITOLA PĚT

Samantha

Rozhodneme se obchod otevřít navzdory tomu davu a Zain odejde, aby se vrátil do laboratoří ZA. Je to velká chyba. Krám se brzy zaplní lidmi, mezi nimiž není ani jeden pravidelný zákazník. Spojím se pohledem s jedním mužem a ten se protlačí dopředu, aby si se mnou promluvil. Má na srdci opravdu smutný příběh o své ženě trpící hroznou nemocí, s níž si dosud alchymisté ani výrobci syntetik nedokázali poradit.

„Podívejte, pane, je mi to moc líto.“ Začnou mě pálit tváře a přeju si, abych měla lepší zprávu. „Přestože umíme jedním z našich speciálních lektvarů vyléčit některé příznaky, na nemoc vaší paní stále neexistuje léčba...“

Jeho oči těkají mezi mnou a policemi s přísadami za mnou. Ten pohled znám až moc dobře. Je v něm zoufalství. Toužím, abych mu mohla pomoci. Vmáčkne se mezi lidi, kteří se k němu tlačí z obou stran, a opře se o pult. Ztiší hlas v chraptivý šepot. „Ale já dneska ráno slyšel ve zprávách, že máte aqua vitae.“

Zavrtím hlavou. „Je mi líto...“ řeknu znova.

„Jestli je to otázka peněz, můžu zaplatit.“ Sáhne pro peněženku a já natáhnnu ruku, abych ho zarazila.

„Živou vodu opravdu nemáme, věřte mi. Je to legenda...“

„A vy jste legendární Kemiovi! Jestli někdo dokáže proměnit mýtus ve skutečnost, jste to vy,“ skočí mi do řeči s pokusem o lichotku. Když zavrtím hlavou, uhodí pěstí do dřeva. „Potřebuju ji! Vím, že ji máte.“

„Pane, ustupte.“ Tatínek přispěchá ke mně. „Jak už vám moje dcera vysvětlila, ten elixír nemáme.“

„Lžete!“ vyštěkne. Ostatní lidé v obchodě – a ti ve frontě, která se už klikatí ven ze dveří – se shromáždí okolo něho a dodávají mu odvalu.

„Dejte nám ten lék!“ vykřikne někdo a ten muž, který se se mnou hádal, souhlasí. Pozvedne pěst. „Jo, dejte nám ten lék!“

„Sam, postav se za mě,“ řekne tatínek. Poslechnu ho. Strachem se mi sevře hrdlo, když sleduji, jak napětí vroucí pod povrchem začíná proudit ven jako láva z vulkánu. Každým okamžikem může dojít k výbuchu.

Lidé se natlačí dopředu a ten muž – povzbuzený davem – se vrhne ke mně. Ale dřív, než stačí natáhnout ruce přes pult, se ze stropu začne valit déšť jisker, který nás odřízne od zákazníků. Muž vykřikne a ucukne rukama.

Svářecí jiskry – na vytvoření neproniknutelné bariéry. Speciálně upravené tak, aby nezapálily dřevěné povrchy.

V následující vteřině naplní vzduch pronikavý jekot a já si přitisknu dlaně na uši.

Kvílení víly smrti – ušívoucí zvuk nachytaný za úplňku na hřbitově.

To je náš bezpečnostní systém v akci. Tatínek mi hodí magií upravené chrániče sluchu, které ztlumí jekot víly smrti na přijatelnou míru. Lidé vyklidí obchod tak rychle, jak je nohy nesou. Jakmile je poslední „zákazník“ pryč, zamkneme dveře. Nemyslím si, že v dohledné době znovu otevřeme.

Je mi zle od žaludku. Všichni ti lidé... všechna ta naděje. Prokleju se za to, že jsem se v celostátní televizi zmínila o prababičce, prokleju přispěvatele fór, že přišli se směšnou teorií o jejím nejmocnějším elixíru, a prokleju média, že ji nafoukla do obřích rozměrů.

Kvílení a sprcha jisker ustanou po doteku dědečkovy dlaně. Bezpečnostní systém je jediný kousek magie, který dovolí ve svém obchodě, a teď je účinnější než dřív díky dávce Královského talentu, kterou jsme vyhráli v Divokém honu.

„Dám tvé matce vědět, že už dneska neotevřeme,“ řekne tatínek s naježeným obočím.

„No, aspoň jsme vyzkoušeli alarm,“ řekne dědeček a oprašuje si ruce poté, co dokončil reset systému.

„Dědečku...,“ spustím, ale nevím jak dál. *Mrzí mě to*, to bych měla říct, protože je to celé moje vina. Ale místo toho se zeptám: „Je to pravda?“ Ta slova mi vyklouznou z úst dřív, než je stačím zarazit. Dědeček sklopí zrak a náhle vypadá na celých svých osmasedmdesát let. Nemůžu si pomoci; toužím to vědět stejně jako ti supové před našimi dveřmi.

„Aqua vitae.“ Přímo ta slova vyplivne. „Opravdu si myslíš, že by si nějaký Kemi, hodný své paličky a hmoždíře, nechal takový objev pro sebe? Na to jsme příliš pyšní.“

Chvilku se nad tím zamyslím a pak pokrčím rameny. Má pravdu. Kdo by tohle dokázal skrývat? Byl by to největší alchymistický úspěch všech dob.

„Ale...“ pokračuje a to slovo zůstane viset ve vzduchu jako nabitá zbraň. Povzdechne si. „Tak dobře, něco ti ukážu.“

Vezme mě do knihovny, k policím, na nichž je vyrovnaná sbírka alchymistických deníků rodu Kemi. Některé z nich jsou stovky let staré, ale je tam i několik mezer po denících, jež se ztratily nebo byly zničeny. Dědeček kráčí až na konec police, kde jsou jeho vlastní deníky. Jednoho dne k nim přidám i svoje.

Přejíždí roztrášenými prsty po hřbetech, dokud nenajde jeden označený „1948“. Rok Divokého honu předcházejícího ten můj. A rok, kdy se ztratil prababiččin deník.

Vytáhne deník z police a podá mi ho. Držím ho, jako by byl vyrobený z křišťálu a každým okamžikem by se mi mohl roztříštit v ruce.

Mám pocit, jako bych porušovala nějaké tabu, přestože je tam dědeček se mnou. Na deníku jiného alchymisty je cosi posvátného. Znervózním pokaždé, když někdo zvedne kabelku obsahující ten můj, a co teprve deník samotný. Je jako má mysl mimo moje tělo. Je plný soukromých myšlenek – mých otázek, pozorování, experimentů – a všechno to je vysoce osobní. Už se blížím ke konci prvního svazku, který zaplnilo mé úhledné, okrouhlé písmo.

„Tumáš,“ řekne. „Všechno, co si pamatuju o jejím ztraceném deníku, je tady. Ale varuju tě, moc toho není.“

Přikývnu. Položím deník na jeden z dřevěných stolů, vlast-

ně desky na kozách uprostřed knihovny, a posadím se na dlouhou lavici. Náhodně ho otevřu.

Nadmořská výška si při jejím výstupu na Mount Hallah vybrala svou daň, ale přinesla odtamtud vodu z ledovce, kterou elixír vyžadoval. Čím si musela projít, aby ji získala? Aspoň že tam nebyla sama – na té náročné cestě ji doprovázel pan Pringle.

Už je zase pryč, aby našla nějakou další přísadu. Já cedím vodu z ledovce přes esenci z pavučin, abych připravil tuhle část elixíru. Učím se, i když přesně nevím, co se snaží udělat. Cítím, že v tomhle lektvaru by se toho mohlo skrývat víc, než si sama uvědomuje.

Mount Hallah. Samozřejmě – zavzpomínám na svou vlastní zkušenost ze základního tábora na té hoře a na to, jak jsem uviděla fotografii své prababičky Cleo pověšenou na stěně chaty, kde jsme se ubytovali. Při té vzpomínce se mi stále dme hrud' pýchou. Dřív jsem si myslela, že být Kemiová znamená být zalezlá v laboratoři, studovat knihy, udržovat tradici. Cleo mi ukázala, že to může také znamenat dobrodružství a vzrušení. Může to být jiné.

Ale Cleo za svá dobrodružství také trpěla. Ztratila svůj alchymistický deník. Už nikdy znovu nemíchala lektvary. Žádný div, že dědeček nebyl nijak nadšený z mé účasti na Divokém honu, když jeho matku naprosto zničil.

Zvednu zrak od stránky. Dědeček se posadil proti mně, ale má zavřené oči; ponořil se do myšlenek. Nebyla jsem připravená na to, že ta slova budou tak... deníková.

Mohl se prababiččin deník ztratit na té hoře? Ne, tak to určitě nebylo, dědeček se o něm v té pasáži zmínil. Přelétnu pohledem dalších několik stránek.

Elixír pro Divoký hon vypadá žíznavě – je připravený na další přísadu. Nevím, kam matka odcestovala – do Runustanu, Zhoungua nebo na jiné vzdálené místo –, odmítá mě o tom informovat. Jsem si celkem jistý, že kdybychom mohli pracovat společně, objevili bychom recept rychleji. Ale ne.

Tak či tak, až se vrátí, přečtu si její deník a všechno se z něj dozvím. Dovolí mi to, protože je to jediný způsob, jak se mohu učit.

Moment – venku někdo je. Mohla by to být ona.

Inkoust změní barvu a jeho písmo je neuspořádanější a víc nakloněné – psal to ve spěchu.

Takhle jsem ji nikdy neviděl. Vytřeštěné oči a rozčuchané vlasy – doteď jsem ji znal jen dokonale upravenou, dokonce i o víkendech! Vypadá, jako by zestárla o padesát let – ve vlasech má šedé prameny. Teď rychle zaznamenám náš rozhovor, abych na nic nezapomněl.

„Matko? Jsi v pořádku?“

Zírá na mě, jako by mě viděla poprvé, a pak zavrtí hlavou – ne nesouhlasně, ale jako by vyháněla z mysli pavučiny. Prohrábne si rukou vlasy, aby je uhladila. „Nic mi není, Ostonesi. A prosím, v krámě jsem mistr Kemiová.“

Očekával jsem, že uvidím víc zavazadel – nebo aspoň zahlédnu pana Pringla. Zavřu dveře a něco v jejím chování mě je přiměje také zamknout.

Ozve se hlasitá rána. Z přední části obchodu proběhnu dveřmi do laboratoře. Matka shrnula všechny nádoby s elixírem pro Divoký hon do dřezu. Zvedá se kouř, jak kyselina v lektvaru leptá umývadlo. Zakryji si ústa zástěrou a odtáhnou ji ze štiplavých výparů.

„Mistře Kemiová, co to děláte? Co Divoký hon?“

„Pro nás skončil, Ostanesi. Vypadli jsme.“

„Vypadli? Jak je to možné?“ Nic z toho, co říká, mi nedává smysl. Jak jsme mohli vypadnout z Honu? „Má to něco společného s elixírem? Nevíte jak dál? Ukažte mi deník, třeba můžu pomoci...“

„Nemůžeš,“ řekne a hrubě mě odstrčí.

„Jak to? Proč vám nemůžu pomoci?“

Odvrátí se ode mě a její tělo se rýsuje ve dveřích. „Skončila jsem.“ Její hlas změkne. „Ale aspoň že oni jsou zachráněni.“

„Oni? Myslíš královnu?“

„Samozřejmě že myslím královnu,“ odsekne. Její nálada se vmžiku změní.

„Vyhrál někdo jiný?“ zeptám se. Stěží tomu mohu uvěřit.

„Ještě ne. Ale brzy.“

„Brzy znamená, že máme pořád šanci!“

Její tvář potemní. „Nemáme už naději.“

„Ale proč ne?“

„Protože se můj deník ztratil.“

Srdce mám až v krku, když to čtu, skoro nemohu dýchat. Tohle je ten okamžik... a přesto tu nic nenaznačuje, kde Cleo byla. Nepomůže mi ani několik následujících stránek. Popisují, jak se dědeček snažil přimět Cleo, aby znovu začala míchat, a její tvrdohlavé odmítání. Několikrát se zhluboka nadechnu.

„Už chápeš?“ otevře oči a pomalu zamrká.

Zavrtím hlavou. „Nerozumím tomu. Vždycky jsi mi říkal, že moje prababička vytvořila nejmocnější elixír na světě, ale protože se její deník ztratil, nedá se to potvrdit. Ale tady se o tom nezmiňuješ...“

Zatahá se za vousy a já sevru pěsti pod stolem. Uhýbá přede mnou očima, což mě znervózní ještě víc. „Když se vrátila, nedokázala namíchat ani ty nejjednodušší lektvary. Nepodařil se jí ani šálek čaje na uklidnění! Nechápal jsem to. Pak jsem si vzpomněl na legendu, kterou jsem kdysi četl. Stálo v ní, že některé elixíry jsou tak mocné, že zničí mysl alchymisty, který se je odváží namíchat. Dospěl jsem k závěru, že musela namíchat jeden z nich, protože jsem nemohl připustit, že se styděla za prohru v Divokém honu a prostě ztratila cit pro lektvary. To bylo všechno.“

„Takže to byla lež.“ Lež, kterou jsem pronesla v celostátní televizi. Moje prababička ve skutečnosti nejmocnější elixír na světě nevytvořila. Byl to pro nás jen další způsob, jak si zachovat svou rodovou hrdost.

Ta prokletá hrdost Kemiových. To bude naše zkáza.

„Je mi líto, že jsi to musela zjistit takhle. Byla a pořád je největší alchymistka v naší rodině.“

„Lepší než ty?“ zeptám se. Je to pro mě skoro nepředstavitelné.

„No ano, mnohem lepší,“ řekne se smíchem. „Kdybyste se tak mohly znát. Byla by na tebe pyšná. Ty ji předčíš, moje drahá Samantho. Tím si jsem jistý.“

Neubráním se dojetí. Odložím deník, oběhnu stůl a obejmu ho.

„Jenom měj hlavu skloněnou a studuj staré knihy.“ Pohladí mě po hlavě. „Alchymie ocení učence, ne průzkumníky. To by sis měla zapamatovat.“

KAPITOLA ŠEST

Samantha

Dneska je první den, kdy jsme po tom mém nešťastném televizním vystoupení mohli otevřít. Když se vrátím do krámu ze samoobsluhy, kam mě pro pár věcí poslala maminka, je tam skoro prázdné. Najdu tam jenom dědečka a nějakou ženu, zamračenou jako nebe před bouřkou. „Deníky rodu Kemi nejsou určené pro nikoho mimo tuto rodinu a nehodlám na tom nic měnit,“ řekne dědeček. „Podrž dveře, Sam. Paní Slainteová právě odchází.“

Ve vzduchu to jiskří napětím, když si dědeček a záhadná paní Slainteová měří jeden druhého pohledy. Žena našpulí rty ještě víc, ale zvedne z pultu svoji psací podložku a strčí si ji pod rameno. „Nemyslete si, že je tohle konec, Ostanesi.“

„Pro vás jsem velmistr Kemi.“

Když mě mívá, pousměje se na mě, jako by čekala, že opětuji její povzdechnutí nad tvrdohlavými starými alchymisty s dlouho pěstovanou záští. Nepřistoupím na to. Věnuju jí svůj nejkamennější pohled a ona vyběhne ze dveří.

„Kdo to byl?“ zeptám se, když za ní zamykám. Je jasné, že dneska přece jenom neotevřeme.

„Nějaká husa z vládního úřadu,“ odpoví dědeček. „Kvůli nějaké petici...“ Mávne nad tím rukou.

Tentokrát si opravdu povzdechne a odnesu nákup do kuchyně.

Skoro, skoro se mi podařilo na tu petici zapomenout. „PŘINUŤTE KEMIOVY ZVEŘEJNIT JEJICH ARCHIVY“, tak zní ta výzva, pod kterou následkem spekulací o živé vodě přibýlo už několik tisíc podpisů. Začaly s tím *Nova Mail*, noviny, které jako by si vzaly za cíl naprosté zničení naší rodiny. Přísahám, že jeden z jejich reportérů nemá na práci nic lepšího než slídit po fórech o Divokém honu a pátrat po čemkoliv, co by se dalo otisknout.

Ale to je *šílené*. Alchymistův deník představuje jeho celoživotní práci a chrání ho novanský zákon o utajení v alchymii. Jak řekl dědeček té ženské z úřadu: nepřipadá v úvahu, aby se někomu cizímu dostaly do rukou naše rodinné deníky, které obsahují tisíce jedinečných receptů starých i několik set let, a zvlášť ne proto, aby v nich hledal lék, který ani neexistuje. Není nijak překvapivé, že *Nova Mail* sponzorují peníze ze syntetik. Překvapivé však je, že se jim do toho podařilo zatáhnout vládu. Sevře se mi srdce.

„Nemůžou nás přinutit, že ne?“

Dědeček si odfrkne. Vezmu to jako ne.

V kapse mi zabzučí mobil. Jakmile položím kabelku na kuchyňský stůl, vytáhnu ho.

Vzdorujete bouři? Je to Evelyn.

Stěží, odpovím. Přišel sem někdo z vlády a snažil se nás

přinutit otevřít archivy. To se ale nestane. Takže počítám, že brzo dostaneme nálepku „Nejhorší rodina v Nově“.

COOOŽEEE!?! Kdo to řekl???

Zkus si tipnout.

Nova Mail?

Jo. Říkají, že jestli celá ta léta tajíme univerzální lék, měli by nás soudit jako vrahy.

Při tom pomýšlení se otřesu. V poslední době mi spánek kazí noční můry – vize milionů kamer, které mě chtějí uštvat k smrti, a dlouhé pruhy novinových stránek, které se mi obtáčejí kolem krku jako krajta a snaží se ze mě vymáčkнуть život. Rychle zamírím do svatyně svého pokoje.

Než tam dojdu, Evelyn odpoví.

A sakra. No, jen klid, to brzo opadne a život půjde dál.

Jo. Ale už to trvá týden. Nemohla by ses ukázat na veřejnosti v šatech, které jsi měla vloni jednou na sobě, nebo něco takového?

:P

Co ta tvoje tajná láska?

Pořád tajná ;) Ale vážně, jsem ráda, že se držíš.

Tak tak.

Hlavně jestli jsi připravená na zítřejší začátek turné...

Na okamžik zaváhám. Pravdou je, že jsem ještě ani nezačala balit. Je příliš těžké soustředit se na něco jiného než na skandál, co víří kolem nás. Skoro jsem se nedostala z domu a se Zainem nebo Anitou jsem se viděla jen tehdy, když se jim podařilo proniknout davem, aby se ke mně dostali. Nejsm si jistá, jestli je fér odjet na Královské turné a nechat moji rodinu napospas tomu šílenství.

Jako kdyby vytušila moje váhání, pošle mi Evelyn další zprávu. Věř mi... tohle brzo odezní.

Pošlu jí obrázek zvednutého palce a slíbím, že si okamžitě zabalím.

Povzdechnu si a svalím se na postel. Co mám vlastně zabalit na Královské turné?

Než si na tu otázku stačím odpovědět, vyběhne po schodech nahoru moje mladší sestřička Molly. „Sam, Sam, pojď se na něco podívat!“ Ve dveřích se objeví její rozpálený obličej a za ní vlají copánky.

„O co jde, Molly?“

Neodpoví, jenom na mě divoce mává, abych šla za ní. Beru schody po dvou a řítím se dolů, abych jí stačila. Když doběhneme do kuchyně, ukáže na televizi.

PRINCEZNIN TAJNÝ MILENEC? KONEČNĚ NADĚJE PRO NOVANSKÉ KRÁLOVSTVÍ!

Titulek se táhne pod zrnitým videem s Evelyn objímající záhadnou postavu zahalenou ve stínu. Srdce mi vyskočí do

krku a pocítím nával vděčnosti. Náš příběh se nedostal ani do běžících titulků dole. Tohle video mohla pustit ven jenom Evie.

Vytáhnu mobil.

Díky, napíšu.

Připadá mi to ale málo a přemýšlím, jak a kdy jí tohle oplatím.

„Věděla jsi o tom?“ zeptá se Molly.

„O čem? Že Evelyn pustí ven zprávu století, aby od nás odpoutala pozornost?“

Molly protočí oči. „Ale ne, ty huso. O tom, že je princezna *zamilovaná*. A tentokrát *doopravdy*.“

Zvednu obočí. „Jeden polibek neznamená automaticky lásku, abys věděla.“

„Ale mohl by!“

„To si nemyslím.“

„Ty jsi ale škarohlíd,“ řekne Molly a našpulí pusy. Potom se jí však znovu rozzáří oči. Přistoupí ke mně blíž. „Tak co všechno víš?“

Zvednu ruce. „Nezapomeň na důvěrný vztah mezi alchymistou a pacientem!“

„Ale ona už není tvůj pacient...“

Když hned neodpovím, spadne Molly čelist. „Neříkej mi, že pro princeznu děláš *další* elixír?“ Snažím se vymyslet nějaké vysvětlení, ale Mollyin mozek pracuje rychleji než můj. „To znamená, že na fórech měli přece jenom pravdu!“

Zavrtím hlavou. „Moment, ty víš o těch fórech?“

„Nejsi jediná, kdo umí používat internet,“ odsekne a odkráčí.

Užasle se za ní dívám.

Pak mi to dojde. Vzpomenu si, jak přesně se můžu princezně odvděčit. A možná to stihnu ještě dřív, než začne turné.

Pošlu textovku Zainovi.

KAPITOLA SEDM

WWW.DivokyHonTeorie.com/fora
RODINAKEMI

ŘAZENO OD: NEJNOVĚJŠÍCH PŘÍSPĚVKŮ

[NOVÝ PŘÍSPĚVEK] **OblicejHledace říká:** Zain a Sam spatření spolu na odchodu z krámu Kemiových. Nějaké spekulace, že konečně jdou na skutečné rande?

3 odpovědi

[Nejnovější] **SvataKlara říká:** Napadlo někoho, že to může souviset s tou „tajnou“ královskou zakázkou? Možná první spoluprací výrobce syntetik a obyčejné alchymistky?

[NOVÝ PŘÍSPĚVEK] **ObycejnyLovecRelikvii říká:** Z POZOROVÁNÍ KEMIOVÝCH – Ostones Kemi mířil ke kingstovnské radnici. Něco společného s tou peticí? Co myslíte?

8 odpovědí

[Nejnovější] **Partie33 říká:** Ne, tvůj zdroj se nejspíš mylí.

KAPITOLA OSM

Samantha

„Už tam skoro jsme,“ řekne Zain. Sedíme v jeho autě a jedeme z města do malé vesnice na kraji nejbližších Divočin. Jeho hůlka leží na palubní desce a je očarovaná tak, aby nám ukazovala cestu.

„Super,“ odpovím. Tajně sevřu palce v dlaních. Opravdu doufám, že se náš zdroj nezmýlil. Projednou by bylo hezké prostě přijet a přísadu koupit, ne se po ní pít v nějakém odlehlém koutě světa.

Ne že by to nebyla zábava, ale znáte to. Člověk si potřebuje odpočinout.

Když zastavíme před zchátralou chalupou, zmocní se mě pochybnosti. Dřív mohla být docela hezká – v době, kdy došková střecha nebyla shnilá a záplatovaná a růžová zahrada nebyla tak přerostlá, že vypadala jako hnízdo z trní. Z prostředka střechy, na místě, kde byl dřív komín, dokonce vyrůstá strom. Třikrát si ověřím adresu na svém mobilu, ale jsme na správném místě.

„No, co kdybych to šel okouknout a ty bys počkala tady?“ Zain položí ruku na moji a pevně ji stiskne.

„Ne. Jestli je jako ostatní hledači, které znám, nebude nijak nadšený, když na svém prahu uvidí dědice velké korporace vyrábějící syntetika.“

Zain se ušklíbne, ale zůstane sedět.

Stisknu špičky jeho prstů a vystoupím z auta dřív, než ztratím odvalu. Odolávám pokušení ohlédnout se každých pět vteřin přes rameno a odhodlaně kráčím k chalupě. Když zaklepu na dveře, pootevřou se a já zalituji, že jsem se dívala s Anitou na všechny ty horory ve sklepě jejich domu. Většinou začínají podobně jako tohle.

Když vstoupím dovnitř, zvědavost překoná strach. V místnosti by byla naprostá tma, nebýt slunečního světla pronikajícího dírou ve střeše, tam, kde jí prorostl strom. Když si moje oči zvyknou na slabé světlo, vynoří se další podrobnosti. Odhaduji, že tak nějak by to vypadalo v krámě, kdybych tam každý týden pečlivě neuklízela. Každý prostor je plný zavařovacích sklenic a krabiček narovnaných chaoticky na sobě a roztroušených po podlaze. Kdybych měla čas, mohla bych přebíráním té sbírky strávit celé hodiny.

Možná je ten chlap tak závislý na vzrušení z Hledání, že musí své přísady schovávat, aby po nich mohl znovu pátrat.

Já bych takhle pracovat nemohla. Čím déle tam jsem, tím víc se mi chce začít uklízet.

U všech draků. Čím dál víc se podobám dědečkovi.

„Kdo je tam? Držte se zpátky! Mám salamandří prášek a nebojím se ho použít.“

V tom slabém světle nevidím, kdo to mluví, a zvednu ruce nad hlavu. „Jsem Sam Kemiová!“ křiknu do polotmy.

„Psali jsme si e-maily. Prý máte květ žluté archy. Prosím, nepoužijte na mě salamandří prášek!“

„Hm,“ řekne, ale jeho tón už není zlověstný.

„Mám ty peníze, na kterých jsme se dohodli,“ řeknu ostražitě. Stále nedokážu rozeznat, s kým to vlastně mluvím.

Ozve se šelest listů na stromě, a když se mezi větvemi objeví obličej, zapotáčím se dozadu a zakopnu o hromadu sklenic za sebou. S hlasitým rachotem se sesypou na zem a já sebou trhnu. „Moc se omlouvám!“ Zvednu nejbližší sklenici, ale nemám tušení, kam bych ji měla dát.

„Klidně ji nechte, kde je,“ řekne ten obličej. Jeho majitel se spustí ze stromu a podá mi ruku. „John McGraw, k vašim službám.“

„Sam Kemiová,“ odpovím a potřesu mu rukou. Dívá se na mě a já mám pocit, jako bych skládala zkoušku, na kterou jsem se nepřipravila.

Nejspíš jsem prošla, protože mi podá malý papírový sáček. Nahlédnu do něho a usměju se, když uvidím tři čerstvé, jasně žluté okvětní lístky žluté archy. Budou skvělé na zesílení účinků elixíru, který připravujeme pro princeznu. Rychle znovu přeložím horní okraj sáčku a podám mu malou obálku obsahující tu největší částku peněz, jakou jsem kdy držela v ruce. Není divu, že jsem byla nervózní.

Popadne obálku a prolisuje bankovky uvnitř, spočítá je jako profík. „Dobře se s vámi obchoduje, Kemiová –“

Rozlétnou se dveře a dovnitř vtrhne Zain. Pan McGraw i já strneme a mně se z tváří vytratí barva. „Zdalo se mi, že jsem slyšel ránu,“ řekne Zain do našich šokovaných tváří.

Pan McGraw se obrátí, celý rudý vzteky. „TY ŠMEJDE

OD SYNTETIK!“ zařve a bez varování sáhne za sebe a hodí nám do obličeje hrst oranžovočerveného prášku.

„Uteč!“ křiknu na Zaina.

Zůstane však vrostlý na místě a instinktivně sáhne po své hůlce. Jeho klid se změní v paniku, když si uvědomí, že ji nemá u sebe. Zůstala na palubní desce.

Strčím do něho a oba se svalíme na zem. Kdyby se nám prášek usadil na kůži, byli bychom vyřízeni. Plazím se po podlaze, zvedám sklenice a házím je proti policím. Zatímco se rozbíjejí, doufám, že je mezi nimi ta, kterou hledám.

Drcené aktivní uhlí – neutralizuje některé toxiny včetně salamandřího prášku.

Vzduch zaplní černý prach a prská, když se setká s tím oranžovým. Poskytne nám těch pár vteřin, které potřebujeme, abychom našli cestu ven ze dveří. Nezastavíme se, dokud udýchaní nedoběhneme k autu.

Zain se ke mně obrátí, jakmile popadneme dech. Oči má sklopené. „Promiň –,“ začne říkat, ale pak se rozesměje. Nemůžu si pomoci.

„Kdybys viděl ten výraz v obličeji pana McGrawa, když ses tam objevil...“ vypravím ze sebe mezi záchvaty smíchu.

Musí to být nakažlivé, protože se ke mně Zain přidá. „Když jsem sáhl pro hůlku...“

„A ona tam nebyla...“

„Myslel jsem, že je s námi konec.“ Zain potřese hlavou a usměje se na mě od ucha k uchu. „Ty vždycky víš, co máš udělat.“ Nakloní se ke mně a umlčí můj smích polibkem, z něhož se mi podlomí kolena.

„Mám štěstí, že jsem tak zvědavá,“ řeknu, když se od sebe

odtrhneme, abychom se nadechli. „Uviděla jsem to uhlí, když jsem přišla dovnitř, a napadlo mě, k čemu by se mohlo hodit.“ Koutkem oka postřehnu v okně chaty nějaký pohyb a poskočí mi srdce. „Pojď, zmizíme odsud, než se dostaneme do dalších problémů.“

„Získala jsi květ žluté archy?“

Zvednu sáček. „Tady je.“

„Super. A já vím, čím to oslavíme. Zmrzlinou.“

Ten kluk fakt ví, jak na mě.

Královský park je obrovská zelená plocha ve spodní části Kingstownu – a nejrůznější místo ve městě v krásný a horký den, jako je ten dnešní. Štěrkové cesty lemují stánky se zmrzlinou a s párky v rohlíku a jezero je plné šlapadel plujících po inkoustově černé hladině. Miluju ten park, protože je to místo, které si může užít každý – aniž by potřeboval magii.

Jedním z mých oblíbených míst je minizoo, kam rodiče brali mě a Molly o školních prázdninách. Na jaře tam mají čerstvě narozená kůzlata a jehňata a v létě dokonce vystavují některá krotší divoká zvířata – hříbata vodních koní zvaných kelpie, která čerpají sílu z dětského smíchu.

Dole u jezera fouká příjemný vánek a přesně tam se Zainem zamíříme – přímo k zmrzlinářské dodávce.

„Co můžu své záchránkyni objednat tentokrát?“ zeptá se.

„Překvap mě,“ řeknu a posadím se na lavičku. Když odejde, opřu se, zavřu oči a nechám si tvář zalévat slunečními paprsky. V duchu si představuji, jak krájím okvětní lístky žluté archy na tenké proužky a přidávám je do elixíru.

Protože pro něj ještě nemáme jméno, honí se mi hlavou nejrůznější názvy: *Krotitel Talentu*, *Elixír potlačující magii*. Přemyslím, jestli by mohl mít i jiná použití. Cítila bych se bezpečněji, kdyby nebezpeční Talentovaní zločinci jako Emilia Thothová přišli o část svých magických schopností.

Zain se posadí vedle mě a vytrhne mě z bdělého snění. V ruce drží kelímek se dvěma kopečky jasně zbarvené zmrzliny.

„Zavři oči,“ řekne.

„Cože?“ Místo toho je doširoka otevřu a snažím se uhodnout příchuť, kterou mi koupil.

„Prostě to udělej.“

„Dobře.“ Váhavě zavřu oči. Přiloží mi ke rtům plastovou lžičku a já tu chuť okamžitě poznám. „Hm, čokoláda,“ řeknu. „Moje oblíbená.“

„Počkej,“ zašeptá.

Vteřinu počkám a pak náhle ucítím malou sérii výbuchů v ústech, při nichž se uvolňuje chuť, která zaplaví můj jazyk delikátním překvapením. Potěšeně se zasměju.

„Co jsi cítila?“

Otevřu oči a vidím, jak se na mě Zain dychtivě dívá. „Tropické ovoce,“ odpovím. „Jako mango, maracuju a liči. Bylo to moc dobré.“

„To je divné.“ Sám si vezme lžičku a čeká na druhou chuťovou explozi. „Já cítím jiné chutě, jako jablka, skořici a možná náznak karamelu.“

„Myslíš to vážně? Co je to za zmrzlinu?“

Zain na mě mrkne. „Říkají jí chuťové pecky. V jednom soustu okusíš všechny své oblíbené chutě – myslím, že je to

novinka letošního léta. Teď vím, že klíčem k tvému srdci je čokoláda následovaná tropickým ovocem.“

„Hm, a tvým jablečný koláč!“

Zain si položí dlaň na hrud'. „V srdci jsem domácí typ.“

Zasměju se. Propletu prsty s jeho a položím mu hlavu na rameno. Nikdy mě nenapadlo, že bych se mohla takhle cítit s Talentovaným, a zvlášť ne se Zainem. Měla bych na něho reagovat spíš jako pan McGraw – i když možná trochu méně dramaticky, než mu metat do obličeje prášek vyvolávající bolest. Měla bych ho nenávidět. Ale ve skutečnosti je to právě naopak.

„Už bys nejradši šla, co?“ řekne, když dojídáme každý svou pochoutku.

„Ten květ archy...“

„Já vím, já vím. Máš potřebu míchat.“

Přikývnu. Nemůžu se dočkat, až uvidím reakci elixíru na přidání nové přísady a pak jeho účinek na Evelyn.

„Tak pojď,“ řekne a vstane z lavičky. „Můžeme jít za chůze.“

Projdeme Bránou krále Knuta, nejbližší k ulici Kemi. Kvůli zmrzlině se nemůžeme držet za ruce, ale kráčíme tak blízko u sebe, že do sebe narážíme rameny. „Až přijedeme do La-ville, vezmu tě do nejlepšího obchodu s čokoládou na světě,“ slíbí mi.

Usměju se. „A to bude opravdové rande?“

„No... spíš něco jako prohlídka města,“ řekne a zamrká na mě.

„Tak někdy jindy.“

„Někdy jindy.“

Zahneme za roh do naší ulice. Hemží se to tam lidmi a já zadoufám, že bude rušno v našem obchodě. A tentokrát díky *skutečným* zákazníkům, ne lidem hledajícím zázrak, který jim nemůžeme poskytnout.

„Už jsi našla něco, co si vezmeš na ten Lavillský ples?“ zeptá se Zain.

Než stačím odpovědět, nějaká žena o kus dál v ulici vykřikne: „Pomoc! Pomozte mi někdo! Potřebujeme záchranku.“

Zain a já se podíváme tím směrem. Před námi je dav lidí, ale mezerou postřehnu zhroucenou postavu opřenou o nízkou kamennou zídku.

Zastaví se mi srdce. Tu postavu poznávám – nebo aspoň kšticí bílých vlasů, ze kterých spadla čapka. Čepice s vybledlým, olivově zeleným kostkovaným vzorem leží na zemi vedle něho.

„Dědeček,“ zašeptám.

„Cože?“ vyhrkne polekaně Zain, ale já už utíkám ulicí tak rychle, jak mi nohy dovolí.

Než k němu doběhnu, začne mu nějaký muž třást paži. „Pane, jak se jmenujete?“ ptá se.

„Nepamatuju si,“ odpoví, obrátí oči v sloup a brada mu klesne na hrud’.

„Dědečku!“ vykřiknu, kleknu si na zem a obejmu ho. Muž ustoupí a udělá mi místo. „Jsi v pořádku? Dědečku, to jsem já, Sam. Slyšíš mě?“

Probere se, ale místo slov mumlá cosi nesrozumitelného. Ohlédnu se, ale nepřestanu pevně svírat dědečkovu paži. „Co se stalo? Viděl někdo něco?“

Muž nejbližší ke mně se zamračí. „Nejsem si jistý... ale

předtím tu byla nějaká žena, která volala o pomoc. Mohla to celé vidět.“

„Sam?“ zazní vedle mě slabý hlas. Srdce mi poskočí štěstím, že mě poznává.

„Je to dobré, dědečku,“ řeknu a přitisknu ho k sobě. „Seženu pomoc.“

„Žádnou pomoc nepotřebuju, nic mi není,“ řekne, ale hlas se mu chvěje. Zkontroluju jeho životní funkce, a přestože mu srdce buší rychle, je tep silný. Můj vlastní pulz zpomalí na normální tempo. Vzhlednu – jsme jenom pár metrů od obchodu.

„Zaine, můžeš vzít dědečka za druhou ruku?“

Přikývne a přehodí si dědečkovu paži okolo ramen. Postavím se k němu z druhé strany a poděkuju neznámému muži za pomoc. Shromážděný dav se pomalu rozchází, když vidí, že je dědeček v pořádku. Zhluboka si oddechnu úlevou.

Jakmile vykročím kupředu, na místo, kde dědeček upadl, uhodí mě do nosu nějaký zápach. Je štiplavý, ostrý a tak kovový, až mě začnou pálit oči.

Ten pach bych poznala kdekoliv.

Emilia Thothová.

KAPITOLA DEVĚT

Samantha

Vpotácíme se do kuchyně. „Mami? Tati?“ křičím do domu. Žádná odpověď. Vedle mě se dědeček ušklíbne. „Nemusíš tak řvát, Samantha.“

„Ach, promiň, dědečku.“ Spolu se Zainem ho spustíme na židli.

„Jsem v naprostém pořádku. Jenom jsem se trochu zamotal, to je všechno. Nemusíš si s tím dělat starosti.“ Pohne se, aby vstal, ale já mu položím ruku na rameno.

„Mně se zdálo, že to bylo něco víc. Zaine, podíval by ses, jestli je maminka v krámě? Já připravím dědečkovi šálek čaje na uklidnění.“ Točím se okolo sporáku a snažím se přinutit ruce, aby se mi přestaly třást. Pořád se nemůžu vzpamatovat ze šoku vyvolaného pohledem na dědečka ležícího na zemi a tím hrozným zápachem, který mě udeřil do nosu... a pak stejně rychle zmizel. Ale to přece nemohla být Emilia. Ta čeká v cele v Zambi na proces. Znova mě oklamala moje bujná fantazie.

Dědeček vstane. „Musím dokončit pár lektvarů.“

„Já to udělám! Ty si musíš odpočinout.“